

Ballagási búcsúbeszéd 12/A

Kedves Igazgató Asszony, Tanáraink, Diáktársaim és Vendégeink!

Búcsúzó szavaimat egy idézettel kezdem: „A cél módfelett fontos, de ami igazán számít az út, amelyen odaérsz.

Ez az út a 9.osztályban kezdődött. 32 fiú vágott neki az utazásnak. És mint minden út, ez is tartogat meglepetéseket. Nem is akármilyeneket. Hatalmasokat. Annakidején elég hamar hírhedte váltunk az iskolában. Mind tanulmányokban, mind magatartásban kiemelkedően kezdtünk, persze nem a legjobb értelemben. Tőlünk zengett az egész folyosó és valószínűsítem, hogy a tanári is. De mint mindenek, ennek is meglett a börtje. Tizedikre 13 embert veszítettünk el és egy csapásra megkomolyodtunk. Ekkor kezdtünk el igazán osztálytársaikkal közeledni.

Az úton mindenki megtette az első lépéseket, kialakultak az osztályviszonyok és velük együtt a barátságok. Kivételes osztály lettünk, hiszen nálunk mindenki jóban van mindenkivel, pedig elég különbözőek vagyunk. Vannak nálunk focisták, rockerek, suzukisok, trónok harca fanatikusok és sörívő bajnokok, mégis megtaláltuk a közös hangot.

Na és vajon mi az a közös hang? A vidámság és a lazaság. Mint például: Örökre emlékezni fogunk a testnevelésórákra és a vele együtt járó dolgokkal. Megtanultuk, hogy mi is az a tarkónjárás és hogyan éld túl a gyűrű gyakorlatot úgy, hogy nem lát a tanár. Mondanom sem kell, hogy miattunk meg kellett emelni a büntetésfekvőtámaszok számát 15-re, mert inkább fekvőtámaszoztunk, mintsem az életünket kockáztattuk. A lógásról meg csak annyit, hogy az egynegyed osztálynak a csütörtök 7. óra úgy volt bent az órarendjében, hogy „igazolatlan”.

Azért az eddigi utunk nem csak ebből állt. Sportban, tanulmányokban és közösségi munkában is ott voltunk a legjobbak között. Kilencedikben megnyertük a focibajnokságot és vele együtt a vándorserleget, amit még azóta sem adtunk vissza. Tizedikben a püspök-erdei túranapot nyertük meg és azóta is mindig ottvagyunk a sportélvonalban. Szép eredményeket értünk el a humán, reál és szakmai tantárgyak területén is. Büszkéek vagyunk azokra az osztálytársakra, akik szinte minden iskolai és egyéb közösségi rendezvények aktívan segítenek.

De hogy ezt az utat tudjuk járni, valakiknek meg kellett mutatniuk az irányt. Az egész osztály nevében szeretném megköszönni a tanárainknak, különösen Osztályfőnökasszonynak, hogy minden nehézség ellenére is jó útra tereltek minket, példát mutattak nekünk, és embert faragtak belőlünk. Visszatérve a nyitó idézetre, azt gondolom, hogy a célra vezető utat megtaláltuk, és mindenünk megvan, hogy a végére érjünk.

Axl Rose szavaival búcsúznék:

*„Tedd, amit úgy érzel, tenned kell,
Arra menj, amerre a szíved terel,
Hisz időd oly` kevés,
Légy hát a magad ura, míg élsz.”*